

Stropi de Iubire

Bragagiu

Iubita mea, în zări albastre
Era atâta primăvară
Și au plouat clipele noastre
Când ne-am văzut întâia oară.

Se desfăcură viorele
Și zborurile largi de barză,
Căzură jos atâtea stele
Oprindu-se în flori de zarzăr.

Însămânțam căderi de clipe
Sfioase de-nfloreau în fire
Ca să-și găsească drum aripe
Spre fericirea de Iubire.

Se aranjau în poezie
Fiind în jur de jur depeșe
Să ni se-ntoarcă-n iasomie
Și-n pârguire de cireșe.

Le trimiteam după seninul
Care se întrecea cu zborul
Și ascultăm apoi pelinul
Îmbrățișat cu cimbrisorul.

Din suflet tot lăsam, din buze
Cuvintele-n aroma izmei
Că nu mai rezistară frunze
Îngălbenite-n ciuda pizmei.

Stropeam cu clipe-n promoroacă
Și pe troiene roșcovane
De ne treceau ca și o joacă
Prinzându-se-n inele anii.

Când apoi boabe înghețate
Din nori cădeau lacrimi de jale
În bucuria noastră toate
Se legănau ca stele moale.

Ca pe olmazuri stropii strângem
În palme, suflete și-n gene
Din trandafiri în roua-sânge,

Din brebenei și sânzienne,

Din teiul încărcat în aur,
Din file gingașe de-aramă
Dând înapoi iar din tezaur
Fără zgârcenie și teamă.

Nu știu ce-o să se mai întâmple
În calea noastră prima dată
Căci multe clipe, lângă tâmpile,
Se aciuară-n dalbă ceată.

Dar tu îmi mângâi ploaia ninsă
Și râdem vieții înainte
Căci inima ni-i tot aprinsă
De arde-n stropi așa fierbinte.

Așa stropim o viață-ntreagă
Iar să culegem tinerețe
Cât eu ți-s drag și tu-mi ești dragă
Uzi leoarcă-n ploi de frumusețe.
Victor Bragagiu